

Chương 7

Chuyện du ngoạn vào buổi chiều hôm đó cũng không mang đến bất kỳ thay đổi nào đối với cuộc sống của Triệu Lập Đông.

Nửa đêm Trình Mặc vẫn gọi nàng dậy làm đề giải trí cho tên khốn khiếp là hắn.

Vẫn là tên thái giám chết bầm ăn nói xấu xa, tâm địa xấu tính.

Nàng vô cùng tức giận. Bởi vì nàng biết rõ hắn có thể ở chung rất tốt giống như người bình thường, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại cố tình giống như tên biến thái thích tra tấn người khác.

Tên Trình Mặc chết tiệt kia giống như tiết trời mùa hè, đang sóng yên biển lặng lại đột nhiên trời mưa điên cuồng, nàng sắp bị hắn làm cho phát điên mất thôi.

Thật sự nàng không nhịn được nữa, quyết định phải trả thù hắn thật “nhẹ nhàng”.

Bốn bề vắng lặng, thích hợp làm chuyện xấu.

Triệu Lập Đông cẩn thận mở một gói giấy nhỏ, đổ toàn bộ thuốc bột bên trong vào chiếc ấm sứ, sau đó đợi nước trà sâm này đi vào trong bụng Trình Mặc vậy là đại công cáo thành rồi.

Ngoại trừ dáng vẻ háo sắc bên ngoài thì Phong Diệc Nhiên thực ra cũng không quá tệ. Hắn biết rõ nàng bị đối xử vô cùng thảm nên liền chủ động chìa tay giúp đỡ nàng.

“Đây là phân mê với hiệu quả kinh người. Chỉ cần uống một chút thì lập tức sẽ ngáy khò khò ngay... Người thông minh như vậy nên chắc là biết phải dùng trên người nào rồi chứ?”

Trong đầu nàng nhớ lại lời nói của Phong Diệc Nhiên khi đưa thuốc cho nàng, trên môi lộ ra nụ cười mỉm.

Nếu Trình Mặc ngủ say như heo thì sẽ không có cách nào nửa đêm phải gọi nàng dậy làm trò giải trí cho hắn rồi.

Có trời mới biết đã bao lâu nàng không được ngủ một giấc yên ổn, nếu không được nghỉ ngơi đầy đủ nàng nhất định sẽ chết mất.

Sau khi tất cả thuốc đã hoà tan vào trà nàng liền bê khay trà lên, thay Phương Xảo Nhi đi vào phòng Trình Mặc, tất nhiên là nàng ấy có điều kiện.

“Đồ thổ phi! Ta thay nàng làm chân sai vặt thế nhưng vẫn muốn đòi tiền ta.”

Vì muốn đạt được mục đích, nàng đành phải không tình nguyện đưa cho nàng ấy một đồng.

Nàng khẽ gõ cửa liền nghe thấy giọng nói ưu nhã của hắn: “Vào đi.”

Đôi khi Triệu Lập Đông cảm thấy không hiểu nổi, tên thái giám chết bầm như hắn tại sao lại có thể khi giơ tay nhắc chân đều có khí chất tao nhã như vậy chứ.

Hắn có một loại khí chất rất kỳ quái, không cần nói câu nào cũng đủ đàn áp tất cả.

Loại uy nghiêm này nếu không phải là do trời sinh thì là do sự hoàn toàn tự tin, nàng đoán hắn là về sau.

Nàng vẫn chưa gặp được ai kiêu ngạo hơn hắn, ít nhất là trong Hợp Hoan trấn này.

Triệu Lập Đông đẩy cửa cẩn thận bước qua thềm cửa, một bóng đen liền vụt ra ngoài cửa sổ.

Nàng chớp mắt mấy cái sau đó lắc đầu, chắc là bị hoa mắt rồi, sao lại có bóng đen chứ?

Trình Mặc nhướn mày: “Đây không phải bánh bao nhỏ đáng yêu của ta sao? Thật kinh hi nha.”

“Ta đã nói rất nhiều lần ta tên là Triệu Lập Đông. Xảo Nhi bị trật chân nên ta giúp nàng ấy một chút.” Nàng mặt không đỏ thò không gấp nói ra lý do đã suy nghĩ kỹ từ trước.

Trình Mặc luôn gọi nàng là bánh bao nhỏ, cái này khiến nàng càng lúc càng tức giận.

Hắn hoàn toàn không coi trọng tên cha mẹ đặt cho nàng, khi vui vẻ sẽ gọi nàng là bánh bao nhỏ, khi khó chịu sẽ gọi Triệu cô nương, lúc không nóng không lạnh lại gọi Đông Đông Sạch Nước.

Trong khoảng thời gian sống chung này, nàng đã có thể phân biệt tâm trạng hắn từ một loạt cách gọi đó rồi.

Hiện tại gọi nàng là Tiểu Bao Tử, không biết vì chuyện gì mà lại vui vẻ.

“Trà sâm của người đây, nhân lúc còn nóng mau uống đi.”

Nàng mạnh mẽ đặt khay lên bàn, vừa vịn che đi gói giấy vuông được đặt trên đó.

“Để ta xem xét kỹ lưỡng đã.”

Nàng bắt đầu hỏi hớp: “Có cái gì mà phải suy nghĩ, nếu mỗi ngày ta đều có thể uống một chén trà sâm thì nhất định sẽ không suy nghĩ gì mà uống sạch.”

Hắn giương mắt nhìn nàng: “Ta lo lắng đồ đưa tới từ tay người đều có thể ảnh hưởng đến sức khỏe của ta.”

Tim Triệu Lập Đông đập dồn dập: “Nếu người lo lắng có độc thì có thể không uống.”

Nàng giả bộ muốn bê khay trà đi, Trình Mặc đặt tay lên tay nàng ngăn lại: “Ngồi xuống đi, không cần vội.”

“Ta sợ có hại cho sức khỏe của người.”

“Chuyện này có ta lo là được rồi.” Hắn cười cười: “Ngồi đi, ta thấy chắc người rất mệt đi. Làm sao vậy, gần đây trông người không có tinh thần mấy.”

Nàng cố gắng nhin lại mới không chửi ầm lên: “Có thể là vì ngủ không ngon.”

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ này, còn dùng sức lườm hắn.

“Ra là vậy.” Hắn lộ ra vẻ thương tiếc, dịu dàng nói: “Vậy chén trà sâm này người nên uống mới đúng.”

“Không cần, sao ta có thể làm thế được?” Đùa à, nàng mới không muốn ngủ say đến không dậy nổi đâu.

Chờ hắn gục rồi, sau đó nàng có thể thoải mái đánh hắn, “chiếu cố” hắn thật tốt, xả ra toàn bộ tức giận thời gian gần đây!

“Coi như là lễ vật ta tặng người đi, cảm ơn người đã nhọc lòng chiếu cố Xuất Gia Nhân.” Hắn cong cong khoe miệng: “Không cần khách khí với ta, mau uống đi, bên trong không có độc đâu.”

Đúng vậy đúng vậy, đương nhiên không có độc mà chỉ có thuốc mê thôi.

Nàng vẫn lắc đầu: “Ta nghĩ ta nên mang ra ngoài thì hơn, biết đâu Phong thiếu gia lại muốn uống.”

“Người để ý hắn tốt như vậy, ta cảm thấy có chút đau lòng.”

Mặt Triệu Lập Đông đỏ lên, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Thế nhưng nàng lại không biết nên đáp lại câu nói đáng ghét này của hắn như thế nào, đành phải giả vờ như không nghe thấy.

“Ngồi xuống tâm sự cùng ta đi.” Hắn rất thân thiết hỏi: “Người không thích nói chuyện với ta sao?”

Nàng thầm nguyên rủa một tiếng: “Người này lại định giờ trò quý gì đây?”

Lại thêm một chiêu nữa? Một ngày nào đó có lẽ nàng sẽ bị tính cách khi xấu khi tốt của hắn khiến cho phát điên mất thôi.

“Người vẫn luôn đa nghi như vậy hả?”

Hắn hỏi: “Không phải là người không quen ta nói chuyện với người như vậy chứ?”

“Đúng vậy, người không cảm thương mang cơn, không mĩa mai chết giểu khiến ta cảm thấy sợ hãi.”

“Người nhất định phải thành thật như thế sao?”

Đây chính là nguyên nhân hắn thích nàng nhất.

Vĩnh viễn không sợ phải nói thật.

“Ưu điểm lớn nhất của ta là trung thực, nếu không bị người chọc đến phát điên thì sẽ cố gắng duy trì nó đến già.”

Hắn chỉ cười ha ha.

Nàng rất thú vị, hắn vô cùng thích trò chuyện với nàng.

Mà hắn cũng rất tò mò, rốt cuộc nàng có thể nhìn bao lâu nữa mới trở mặt với hắn?

Hắn không tin nàng là người có tính nhẫn nại đâu.

“Người không biết mình rất thú vị sao? Bánh bao nhỏ.”

“Người đề cao ta quá rồi. Cuối cùng người có muốn uống trà sâm không?”

Trình Mặc không trả lời mà bê cái khay lên rồi đặt nó xuống bên cạnh. Sau đó hắn mở nắp hộp giấy kia, trong đó có một ít bánh ngọt: “Đề cảm ơn người khiến ta vui vẻ, mời người ăn bánh.”

Hôm nay thái độ của hắn tốt đến kỳ lạ khiến da đầu Triệu Lập Đông không khỏi run lên.

Đại khái nàng đã hiểu được vài chiêu của hắn, đối tốt với nàng sau đó liền hành nàng, cứ tốt xấu luân phiên nhau như vậy có lẽ là muốn khiến nàng một ngày nào đó bị điên thì mới thôi.

“À, cảm ơn, ta không có đói.”

“Ăn một cái đi, bánh bao nhỏ, người không nể mặt ta như vậy sao?”

Lạnh lùng trong lời nói của hắn khiến nàng hiểu được nếu như nàng thẳng thừng từ chối thì sẽ có một kết cục không tốt, nàng đành cầm lên một chiếc: “Vậy thì cảm ơn người.”

Nàng cắn một miếng, lông mày nhíu lại.

“Quá khô, không nuốt được phải không?”

Triệu Lập Đông gật đầu, không phải chỉ quá khô thôi đâu, căn bản là không có chút nước nào, có quỷ mới nuốt xuống được.

“Để ta giúp người.”

Hắn đè tay nàng xuống, nhét nửa cái bánh vào miệng nàng: “Từ từ ăn đừng vội, bị nghẹn đấy.”

Bị hấn làm như vậy có quý mới không bị ghen!

Mắt nàng trừng lớn, tay nắm ngực bình bịch, một miếng bánh khô khốc mắc nghẹn ở miệng, một trong cổ họng, đau đến mức mắt nàng rơm rớm nước rồi.

“Uống nước sẽ dễ nuốt hơn.”

Trình Mặc vô cùng chăm sóc đưa chén trà đến, nước trà nhiệt độ vừa phải được đưa đến ngay trước mặt nàng.

Nàng giống như thấy được cứu tinh mà nhanh chóng uống từng ngụm từng ngụm, ai ngờ hơi thở không thuận mà nhin không được phun toàn bộ bánh với trà ra.

Chỉ thấy tay Trình Mặc hơi động liền có một chiếc khăn vuông che trước mặt hấn, bình an vô sự tránh khỏi kiếp nạn.

“Sau khi quen biết người, ta liền biết mang theo khăn vuông vào một ngày nào đó sẽ có tác dụng mà.”

Triệu Lập Đông bị ghen rất khó chịu, uống từng ngụm từng ngụm nước, mãi đến khi tất cả chỗ bánh đó trôi xuống bụng thì cơn giận của nàng liền bùng lên.

“Người muốn giết ta có đúng không.” Mắt nàng bốc hỏa: “Rốt cuộc ta với người có thù oán gì, một ngày người không khiến ta khổ sở sẽ thấy cả người khó chịu phải không.”

Hấn hơi kinh ngạc nhìn nàng: “Bánh bao nhỏ, người nói như vậy sẽ tổn thương người ta đấy.”

Bánh bao nhỏ? Nàng giận thành bộ dáng này rồi mà hấn còn vui vẻ như vậy được, thật sự là tức chết mà!

“Tổn thương? Nếu như có thể, nhất định ta sẽ không chút do dự chặt người thành tám khúc.”

“Chỉ vì một chiếc bánh người làm mà người muốn chặt ta thành tám khúc sao? Thực tàn nhẫn, thực vô tình.”

“Đương nhiên không phải vì chiếc bánh, mà là vì người cái tên thái giám chết bầm xấu tính...”

Hả? Bánh nàng làm?

Nàng nhìn vào bên trong hộp, cầm mấy chiếc bánh lên nhìn kỹ, trên mặt bánh có đường nứt không theo quy tắc, hình dạng quái dị thật sự giống như từ tay nàng làm ra.

Bánh của nàng tại sao lại ở trên bàn của hấn?

Chỉ có một lời giải thích -

“Người cái tên trộm này!”